

Ainus sõber

„Sa oled mu ainus sõber,“ ütles ta. Juurde lisas: „Olen sinusse niivõrd kiindunud. Ta otsis neist suurtest silmadest vastust, mis ütles: „Jah, mina sinusse ka.“ Kuid tema pruunidest silmadest vaatas vastu vaid tema enda muserdunud nägu. „Kui sa vaid kõneleks,“ sosistas poiss endamisi ja kallistas oma ainsat sõpra. Selle peale ta liputas saba ja tõi kuuldavale haugutuse.

„Kevin! Söök on valmis!“ hüüdis poisi ema köögiaknast. Poisi silmadesse tekkis pisut sära, sest ta polnud päev otsa söönud. Kodis diid aastat vasemast klassist üks poiste kamp tema koolilõuna, mille ta ema diitalle hommikul teinud, prügikasti visanud ja Kevinil endale ka sinna lükanud.

Poiss astus tuppa, pani väli riided nagisse ja asus kohe laua taha sööma. Ema tõmbas supikausi ta nina alt ära ja osutas kraami poole, lisades: „Too koeranärbakas on räpame, pese käed ära enne kui veel mõne haiguse saad.“

Kevinile ei meeldinud, kuidas ema tema sõpra nimetas. Ta solvus, vihastas lausa pisut ning teatas, et tal on koolilõunast veel kõht täis. Ta kõmpis solvumult trepist üles kolmandale korrusele. Ta tuba oli katuse all. Ta keeratas ukse lukku ja istus akna all, kust ta suurepäraselt oma koerakest nägi, kes nii kurvalt keti küljes istus. Kevin lihtsalt jälgis teda ning soovis kõigest jõust, et see samune koerake seal keti küljes, oleks inimene või siis vähemalt kõneleks poisiga, sest tal pole kedagi, kellega rääkida. Tal polnud ühtki sellist sõpra.

Nii ta mõtles ja mõtles, kuni õu kattus pimedusega ja unni peale kippus. Kevin jäigi toetudes aknalauale, magama ja arkas alles

